

Muz=загруз

РОК НА ВАШУ МОВУ...

Многія ў
рок-н-рольных
суполках
упэўнены:

рок можа
быць толькі
на англійскай
мове.

Перадаецца
былінай

з пакалення
ў пакаленне

меркаванне гэта —
пра слова праведнае

англійскае, змешчанае сярод
рыфаў гітарных ды збівак
барабаных, што ствараюць
адзіны правільны рок-н-рол.

Як прабівала сабе дарогу ў нашых
шыроты заходня музыка, вядома:
гушчар ды буралом на шляху. Зра-
зумела, што першапраходцам даво-
дзілася капіраваць Запад, здымаючы
пад кальку (наколькі было магчыма)
ноты і словы. Вучыліся як маглі.
А маглі годна, калі верыць удзельні-
кам і сведкам мінскага біт-фестыва-
лю 1968 года.

Але дастаткова. Забудзем пра той
час, калі зямлю тапталі маманты.
З часам з'яўляліся гурты з мэтай да-
казаць: рок можна рабіць не толькі на
англійскай мове. Даказалі многія, ця-
пер змагаюцца за права называцца
першымі тыя, хто заспяваў не на ан-
глійскай і нешта даказаў. Змагаюцца,
як за стаж у працоўнай кніжцы.

Шоў час, і з'явіліся людзі, якія ра-
білі песні, укладваючы ў іх душу і
сэрца, на роднай мове, тым самым
даючы новы віток эвалюцыі рок-н-ро-
лу. Ужо для песні стала недастаткова
адной толькі музычнай асновы «каб
патанцаваць». З'явіўся тэкст, які нёс
сэнс — прычым рознага спектру: ад
манерна-філасофскіх да дваровых.

Нягледзячы на ўсе прыродныя
законы, абумоўленыя мясцовасцю,
заўсёды быў пласт мясцовых англа-
моўных гуртоў, якія гнулі сваю лінію.
Чуючы песні многіх з іх, складваецца
адчуванне, нібы старажытны чалавек
спрабуе перадаць інфармацыю, вы-
карыстоўваючы адначасова ірланд-
скую мову і дыялект сталага навед-
вальніка віна-гарэлачнага аддзела.
І існуе шмат такіх гуртоў.

Матэрыя зразумелы: жаданне рва-
нуць на Запад. Бо там — шоу-біз-
нес з усімі сваімі гуказапісвальнымі
кампаніямі, там — кантракты, і ўсе
астатнія «салодкія плюшкі», неаб-
ходныя для жыцця рок-музыкі. Уплыў
куміраў таксама не варта адкідаць,
але гэта малаўплывовы фактар. Бо
адкрыта крадучы ў... няхай гэта будзе
RAMMSTEIN, ніхто не заспяваў на ня-
мецкай мове «Ohne dich zahl ich die
Stunden ohne dich».

Не так даўно адбылася прэзента-
цыя альбома мінскага гурта Stardust
Circus. Дастаткова добрая каманда.
Хлопцы на ўзроўні валодаюць інстру-
ментамі, відаць, што ўкладваюць
многае ў песні, выступаюць. І не хо-
чацца мець рацыю, але ж... загубіць
іх мова англійская! На Захадзе такіх,
як яны — як мінімум тысячы. Дома
адбываецца пастаянны кругаварот
гуртоў на сцэне, і ўчарашнія «зоркі»
андэграўнда сыходзяць у нябыт. На-
вошта слухаць нешта другаснае, ня-
хай нават нядрэнна сыграннае і запі-
санае, калі можна знайсці групу, якая
выдатна спявае на сваім «інглішы» ў
англамоўных краінах?

Так і рушаць на Запад мясцовыя
гурты, губляючы свой рок там і не па-
кідаючы яго тут...

Андрэй КЛЯНОЎСКИ.

«НАВАТ ПАЎДЗЕЛЬНІЧАЦЬ У ТАКІМ КОНКУРСЕ — ГЭТА ПЕРАМОГА»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Чым ты цікавішся, акра-
мя музыкі?

— Я прафесійна займаюся
спартыўна-бальнымі танцамі.
Сёлета перамог у першынстве і
на чэмпіянаце Беларусі ў прагра-
ме Standard. Быў час, калі хадзіў
у басейн, але зараз на яго не
хапае часу, таму перастаў зай-
мацца плаваннем. Люблю слу-
хаць музыку, гуляць з сябрамі
ў футбол, чытаю энцыклапедыі,
найперш шукаю ў іх нешта пра
космас.

— І што новага даведаўся
па гэтай тэме?

— Я адкрыў для сябе, што
космас — вельмі вялікі. Вучо-
нымі наследавана ўжо шмат,
але наперадзе яшчэ многа ад-
крыццяў. Больш за ўсё ў гэтай
тэме прываблівае касмічная та-
ямнічасць.

— Ты любіў слухаць казкі
перад сном?

— Вельмі! Калі тата чытаў
мне перад сном «Ката ў ботах»
ці нейкую іншую казку, то хаце-
лася быць такім жа адважным,
як героі гэтых гісторый.

— А зараз на каго хацелася
б быць падобным?

— Мяне заўсёды ўражваюць
героі коміксаў і фільмаў. Але ча-

сам думаю, што калі
ўсе людзі былі б такі-
мі, то нават склада-
на ўявіць, якім было
б наша жыццё. Ад-
нак у героях падаба-
ецца не толькі адва-
га, але і іх дабрныя,
гатоўнасць прыйсці
ў любы момант на
дапамогу, а такса-
ма тое, што яны не
здраджваюць.

— Твае сябры — таксама
такія?

— Так, у сваіх сябрах я цю-
на дабрныю і адданасць. Вельмі
важна, што мы не крыўдзім адзін
аднаго. Кажуць, у сяброў павін-
ны быць агульныя інтарэсы, а я
з гэтым не зусім згодны. Лічу,
што галоўнае — каб нам было
пра што пагаварыць і каб з імі
было цікава.

— А твая сястра Каця з'яў-
ляецца для цябе ў нечым пры-
кладам?

— З сястрой мы сябры і заў-
сёды падтрымліваем адно ад-
наго. У Каці мне падабаецца
яе настойлівасць і стараннасць.
Вось, напрыклад, яна іграе, як і я
— на фартэпіяна, але часам
няма жадання практыкавацца.
Каця ўсё роўна садзіцца і зай-
маецца амаль што «да страты
пульсу». І гэтаму я ў яе вучуся.

— Пра што ты марыш?

— Да паступлення ў гім-
назію-каледж мастацтваў імя
Ахрэмчыка я марыў стаць вя-
лікім дырыжорам. А цяпер ха-
чу стаць знакамітым спеваком
і танцорам.

— Ты некажы, што калі
танцуеш на сцэне, то не хва-
люешся, а выконваючы песні,
адчуваеш хваляванне. Чаму?

— Прычына ў тым, што ў тан-
цах я фізічна больш натрэніраваны.
Валоданне вакалам у мяне
таксама добрае, але ў танцах я
больш старанны. Калі спяваеш
на сцэне, то трэба паказаць ся-
бе і свае эмоцыі, а ў танцы — у
першую чаргу тэхніку. Аднак і
там і там ствараеш настрой і пе-
радаеш пачуцці.

— Якія танцавальныя стылі
табе падабаюцца?

— Спартыўна-бальныя танцы,
хіп-хоп. Я імі займаюся прафес-
сійна. Магчыма, з часам абяру
нейкі адзін кірунак. Але яшчэ не
думаў пра гэта. Жыццё пакажа.

— Дома ты таксама любіш
спяваць і танцаваць ці адпа-
чываеш?

— Для мяне танцы — лепшы
адпачынак.

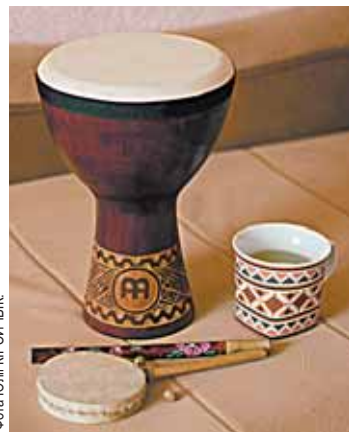
— Скажы, калі ты вырас-
цеш і твае мары спраўдзяцца,
што ты зробіш для бацькоў?

— Мае маці і бацька вельмі
любяць мяне і падтрымліваюць.
Калі б не такое іх стаўленне, то
я не займаўся б тым, што мне
цікава. А дзякуючы бацькам я
ўсё гэта маю. Таму з дзяцінства
мару купіць ім дом дзе-небудзь
у цёплых краінах ці ў Мінску. А я
буду прыязджаць да іх у госці.

Алена ДРАПКО.

■ За дзвярыма — іншы свет

ДА СУСТРЭЧЫ НА «КВАТЭРНІКУ»!

Фота Юліі КІРЭЎЧЫК

...Заходжу ў кватэру — і адразу ж ствараецца ўражан-
не, што літаральна за пару секунд я перанеслася ў
зусім іншы свет. Чуюцца гукі жывой гітарнай музыкі,
тоненькі галасок дзяўчыны... Кватэра бітком набіта
самымі рознымі людзьмі. У адным з пакояў музы-
канты рыхтуюцца да свайго выступлення, размаўля-
юць з тымі, хто прыйшоў сюды. Многія хлопцы — з
доўгімі валасамі, а дзяўчаты «стракочуць» самымі
незвычайнымі колерамі прычосак: сінім, чырвоным,
фіялетавым...

Атмасфера на «кватэрніках» заўсёды цёплая, хат-
няя, сяброўская. Людзі прыносяць з сабою ўсялякую
смакату, а потым п'юць гарбату, размаўляюць, аб-
мяркоўваюць розныя музычныя стылі, ацэньваюць
музыкантаў. Чуецца вясёлы смех, і здаецца, што ўсе
праблемы некуды знікаюць...

Былі і будуць

Такія музычныя з'явы былі распаўсюджаны
яшчэ ў СССР, тады, калі ў музыкантаў
не было магчымасці выступаць адкрыта.
У часы праўлення Л. Брэжнева да «кватэр-
нікаў» ставіліся памяркова: калі ўлады і
даведваліся пра іх, то абмяжоўваліся ўсяго
толькі вуснай вымовай. Але некалькі пазней,
у пачатку 1980-х гадоў, па ініцыятыве гене-
ральнага сакратара ЦК КПСС К. Чарненкі
«кватэрнікі» прыраўноўваліся да прадпры-
мальніцкай дзейнасці і за іх правядзенне
можна было патрапіць за кратамі. З пачатку
2000-х гадоў яны перажылі новую папуляр-
насць. «Кватэрнікі» і сёння праводзяцца ў
гарадах Расіі, Украіны і Беларусі. Гаворачы
пра музыкантаў, якія пачыналі сваю творчую
дзейнасць менавіта з іх, можна назваць Ба-
рыса Грабеншчыкова, Віктара Цоя, Юрыя
Шаўчука і іншых.

— Я прыязджаю на «кватэрнікі» таму,
што менавіта тут я магу даць волю ўсім
сваім пачуццям, пазнаёміцца з новымі для
мяне людзьмі і атрымаць асалоду ад зно-
сін з імі, — кажа Андрэй, гітарыст аднаго
з беларускіх гуртоў. — «Кватэрнікі» адроз-
ніваюцца ад канцэрта тым, што тут я магу
вольна камунікаваць з публікай. Часам ар-
ганізуюцца літаратурныя сустрэчы, на якіх
аўтары знаёмяць публіку са сваімі вершамі
і прозай. Узгадваецца адзін выпадак, калі
на «кватэрнікі» прыехаў украінскі музыкант
Вальдэмар Ле'он. Ён «зачапіў» аўдыторыю

не толькі сваёй музыкай і словамі з песень,
але і тым, што пасля зачытваў свае творы
на філасофскія тэмы і знаёміўся з кожным з
прысутных. Бываюць хатнія канцэрты, пры-
свечаныя каму-небудзь з музыкантаў аль-
бо паэтаў. Такія «кватэрнікі» праводзяцца
ў значныя дні — дзень нараджэння ці дзень
памяці музыканта.

**Як правіла, сам гаспадар вызначае
колькасць чалавек, якія могуць
прыйсці, часцей за ўсё, гэта не больш
за 25 чалавек.**

Узрост тут «сціраецца»

Вось я і трапляю ў пакой, дзе адбыва-
ецца такі канцэрт. На канапах і падлозе
размясцілася шмат людзей. Дар'я Януле-
віч, дзяўчына, якая захапляецца такімі ме-
рапрыемствамі, распавядае: «Мне вельмі
падабаецца атмосфера «кватэрнікаў». Там
я забываюся пра ўсё на свеце».

Алесь Круткін прыходзіць на такія сустрэ-
чы дзеля добрай музыкі, а яшчэ для чытан-
ня сваіх вершаў. «Апошні «кватэрнікі», які я
наведаў, уразіў сваёй прафесійнасцю: усе
удзельнікі прадэманстравалі найвышэйшы
клас». Колькасць наведвальнікаў музычных
мерапрыемстваў самая розная.

...Калі я ўпершыню вырашыла наведаць
«кватэрнікі», там знаходзілася каля 40 ча-

лавек. Спачатку я адчувала сябе чужынцам
сярод незнаёмых мне людзей, нават хацела
пайсці адтуль. Але літаральна праз некалькі
хвілін развіталася з гэтым пачуццём, нібы
яго не існавала зусім: як гаспадары жыл-
ля, так і яго наведвальнікі цёпла і ветліва
ставяцца да тых, хто выказвае жаданне па-
прысутнічаць, знаёмяцца з новымі цікавымі
людзьмі. Але існуе такая з'ява, які закрыва-
е «кватэрнікі». Як правіла, сам гаспадар
вызначае колькасць чалавек, якія могуць
прыйсці, часцей за ўсё, гэта не больш за 25
чалавек. Калі казаць пра ўзрост аматараў
такіх мерапрыемстваў, то ён можа быць лю-
бым. Як правіла, на «кватэрніках» ён «сці-
раецца».

Правераныя часам

Калі хто-небудзь вырашыць ладзіць
«кватэрнікі» у сваім жыллі, ён павінен рас-
планаваць усё так, каб пасля правядзен-
ня не стварылася аніякіх праблем. Шмат
наведвальнікаў — новыя людзі, і часам
ад іх невядома чаго чакаць. Як казаў Ігар
Пальнічкі, які і сам не раз праводзіў та-
кія мерапрыемствы, выступаць і слухаць
хоццацца, а ніхто ініцыятывы не праяўляе.
Вось і выснова: хочаш канцэрт — зладзь
яго сам. Акрама ўспамінаў пра добрую
музыку і кампанію, часам «кватэрнікі»
пакідаюць пасля сябе горы смецця, і гас-
падары застаюцца сам-насам з беспарад-
кам. Многія наведвальнікі адразу ж пасля
заканчэння сустрэчы хуценька збіраюцца
і рушаць дахаты, не пацікавіўшыся, ці па-
трэбна гаспадару дапамога. Здавалася б,
навошта гаспадарам гэты галаўны боль,
калі збіраецца поўная хата народу? Адказ
просты: многія з іх з'яўляюцца аматарамі
музыкі, камунікавання і знаёмстваў з но-
вымі людзьмі. Гэта магчымасць набыць
новых сяброў.

Такія музычныя мерапрыемствы до-
раць мора незабыўных эмоцый і ўспамі-
наў. Мяркую, што «кватэрнікі» праіснуюць
яшчэ вельмі доўга. Магчыма, калі-небудзь
у паважным узросце мы зноў наведаем іх
і ўгадаем тую асалоду, якую атрымлівалі
шмат гадоў таму.

Караліна ГУБАРЭВІЧ,
студэнтка Інстытута журналістыкі БДУ.